

A Kúria dr. Németh Adrienn Judit ügyvéd által képviselt felperesnek - a Csizmadia és Szabó Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Csizmadia Attila ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Szombathelyi Munkaügyi Bíróságnál 7.M.404/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Vas Megyei Bíróság 8.Mf.20.179/2011/3. számú jogerős ítéletével befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

### **í t é l e t e t**

A Kúria a Vas Megyei Bíróság 8.Mf.20.179/2011/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Az eljárási illetéket az állam viseli.

### **I n d o k o l á s**

Az alperes 1996. június 24-től állt munkaviszonyban a felperes jogelődjénél a ... Kft-nél. 2006. októberétől boltvezető-helyettes munkakörben dolgozott, munkaviszonya 2009. március 10-én közös megegyezéssel szűnt meg. Az alperes és a felperesi jogelőd 2008. április 16-án megállapodást kötött egymással arra, hogy a keletkezett 760.000,- Ft pénztárhányból az alperes 380.000,- Ft-ot havi 10.000,- Ft-os egyenlő részletekben megfizet a felperesnek. A munkaviszony megszűnése időpontjáig 120.000,- Ft-ot vontak le az alperestől.

Az alperes, mint boltvezető helyettes váltott műszakban dolgozott. A délelőtti műszak 6 órától 14 óra 30 percig, a délutáni pedig 13 órától 21 óráig tartott. A munkaidő nyilvántartása jelenléti ív vezetésével és beléptetőkártyával történt, amelyeken a hivatalosan elrendelt munkaidő került rögzítésre. Az alperes rendszeresen végzett rendkívüli munkát, melyet a munkáltató írásban nem rendelt el. A felperes, illetve jogelődje 2006. novemberétől 2009. márciusáig rendszeresen fizetett túlmunkadíjat az alperesnek.

A felperes 260.000,- Ft és kamatai kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, míg az alperes viszontkeresetében

1.014.863,- Ft túlmunkadíj megfizetését igényelte.

A Szombathelyi Munkaügyi Bíróság 7.M.404/2010/22. számú ítéletével 260.000,- Ft és kamatai megfizetésére kötelezte az alperest, s a viszontkeresetet elutasította. A viszontkereset vonatkozásában indokolásában kifejtette, hogy az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tudott eleget tenni, nem tudta megjelölni azt, hogy mely napokon, mely órák vonatkozásában terjesztette elő igényét. Az általa bizonyítékként megjelölt, saját maga által vezetett munkaidő-nyilvántartás a fél előadásának tekinthető, s a meghallgatott tanúk is csak általában tudtak nyilatkozni arról, hogy a felperes a napi munkaidejét meghaladóan túlórát is végzett. A felperes elismerte, hogy az alperes rendszeresen végzett a munkaidő-beosztás szerinti napi munkaidejét meghaladó időben, illetve a munkaidőkereten felül munkát, a rendkívüli munka ellenértékét azonban megfizette. Mivel a jelenléti ívek, illetve a 2008. márciusától működtetett kamerafelvételek nem álltak rendelkezésre, további bizonyítás elrendelésétől eredmény nem volt várható.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Vas Megyei Bíróság 8.Mf.20.179/2011/3. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A viszontkeresettel összefüggésben megállapította, hogy helyesen telepítette a munkaügyi bíróság az alperesre a bizonyítási terhet a rendkívüli munkavégzés igazolásával összefüggésben. A felperes ugyanis elismerte, hogy az alperes részéről rendkívüli munkavégzés történt, azonban állította, hogy a jelenléti ív erre vonatkozó adatai alapján ő azt a jogszabály szerint elszámolta, s bérjegyzékkel igazoltan folyósította. Ehhez képest az alperesnek kellett bizonyítania, hogy nem a felperes által folyósított túlóradíj, hanem annál jóval több járt volna neki a perrel érintett időszakban. Az alperesnek nem általánosságban kellett bizonyítani azt, hogy a munkaidő-beosztás szerinti napi munkaidejét meghaladóan, illetve a munkaidőkereten felül is végzett munkát, hanem ennek a nagyságrendileg meghatározott mennyiségét. Az alperes naptárában vezetett nyilvántartása egy a bizonyítékok sorában, önmagában azonban ez nem elegendő, különös tekintettel arra, hogy a felperes által kiemelt két hónapra az alperes kisebb összegű túlmunkadíjat igényelt, mint amit a felperes a jelenléti ívek alapján bérjegyzék által igazoltan megfizetett. 2007. júliusáig terjedő időszakra egyéb bizonyíték, tanúvallomás nem áll rendelkezésre. A 2007. júliusától a jogviszony megszűnéséig a tanúvallomások azt igazolták, hogy történt túlmunkavégzés, különösen hétvégeken, azonban mivel a felperes a rendkívüli munkavégzést maga sem vitatta, s igazolta, hogy túlmunkadíjat fizetett a felperesnek, a bizonyítékok további alperesi igényhez nem elegendők. A másodfokú bíróság utalt arra is, hogy az alperes viszontkeresetét többször módosította oly módon is, hogy a munkaórákat módosította, az összeget azonban változatlanul hagyta,

illetve saját előadása szerint sem vonta le igényéből a felperes által teljesített összegeket.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben az eljáró bíróság ítéleteinek hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára való utasítását kérte, másodlagosan azt, hogy a Kúria a másodfokú ítéletet megváltoztatva a viszontkeresetének adjon helyt. Bejelentette, hogy a felperes keresetének helyt adó rendelkezést a felülvizsgálati eljárásban nem vitatja. Álláspontja szerint a bíróság helytelen következtetést vont le a rendelkezésre álló bizonyítékokból, ítélete ezen okból jogsértő. Kifejtette, hogy a munkavállaló jogos érdekeivel ellentétben áll az az érv, hogy a munkáltató a jelenléti íveket nem köteles megőrizni, ezért „karakteresebb mérlegelési szempontokat” kellett volna alkalmazni. Életszerűtlenül hivatkoztak az ítéletek arra, hogy az alperes kimutatása ellentétes a felperes által csatolt műszaki napló adataival és nem veszi figyelembe a munkaidőkeretre vonatkozó szabályokat. Az alperes tanúkkal bizonyította, hogy rendszeresen túlmunkát végzett. Mivel ezen tanúvallomások a bíróságok figyelmen kívül hagyták, mérlegelésük nem logikus, a bizonyított tényekből téves következtetést vontak le. A felperes semmilyen bizonyítást nem ajánlott fel arra, hogy az alperes tanúit megcáfolja.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, az eljárásának nem volt tárgya a felperes kereseti kérelmének helyt adó ítéleti döntés.

A felek egybehangzóan állították, hogy az alperes rendszeresen túlmunkát végzett és az sem volt vitás, hogy a felperes rendszeresen túlmunkadíjat fizetett a számára. Az alperes viszontkeresetében azt vitatta, hogy a felperes nem kellő mértékben állapította meg és fizette ki számára ezt a juttatást, nem minden túlmunkával töltött idő került ellentételezésre.

A perben az alperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy az általa állított óraszámban ellenérték nélküli rendkívüli munkavégzés történt a felperes részére. (Pp. 164. § (1) bekezdés) A rendelkezésre álló bizonyítékoknak az eljáró bíróságok általi mérlegelése a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő volt, kellő részletességgel és meggyőzően indokolták, hogy miért nem találták megalapozottnak az alperes viszontkeresetét. E körben döntésüket a

Pp. 164. § (1) bekezdésében előírt bizonyítási teher szabályai alapján hozták meg, melyek felülmérlegelésére a Kúria jogi lehetőséget nem talált.

A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés - a megalapozatlanság esetét kivéve - nem vizsgálható, nincs lehetőség a lefolytatott bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. Felülmérlegelésre csak igen kivételesen akkor kerülhet sor, ha a tényállás feltáratlan maradt, iratellenes, vagy okszerűtlen, illetve logikai ellentmondást tartalmaz. Ilyen a perbeli esetben nem volt megállapítható.

Az eljáró bíróságok a perbeli adatok mérlegelésével helyesen állapították meg, hogy az alperes minden kétséget kizáróan ítéleti bizonyossággal az állítását nem tudta bizonyítani, ezért a bizonyítási teher szabályait helyesen alkalmazva nem jogsértő az alperes viszontkeresetét elutasító érdemi döntést helybenhagyó jogerős ítélet. Az adott tényállás mellett, mely szerint a felperes rendszeresen fizetett túlmunkadíjat, az alperes által vezetett feljegyzések nem voltak alkalmasak annak bizonyítására, hogy az alperes melyik napon, ténylegesen mikortól meddig végzett a felperes részére túlmunkát, a meghallgatott tanúk pedig e körben csak általánosságban tudtak nyilatkozni a viszontkeresettel érintett időtartam egy részére.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletnek kártérítés megfizetésére vonatkozó rendelkezését nem érintette, ezt meghaladóan - jogszabálysértés hiányában a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján - a viszontkereset tekintetében hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárási illetéket - az alperes munkavállalói költségkedvezményére figyelemmel - a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli

Budapest, 2012. november 28.

Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. a tanács elnöke, Sipőczné dr. Tanczos Rita s.k. előadó bíró, dr. Stark Marianna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

*bírósági tisztviselő*